

Topi tu par paraugu ticīgajiem

Anna M. Diba

Otrā padomniece Jauno sieviešu vispārējā prezidijā

Mazās un vienkāršās lietas, ko jūs izvēlaties šodien, tiks pārvērstas lielās un brīnišķīgās svētībās rīt.

Es esmu laimīga un pazemīga būt kopā ar jums šovakar, domājot par jūsu labestību. Jūs sniedzat iedvesmojošu un skaistu skatu. Es ceru, ka mana māte vai māsa Daltone parakstīs manu Personības attīstības Zināšanu vērtības pieredzi, numur 4, jo šī runa noteikti būs atbilstoša prasībai sniegt piecu minūšu runu par evaņģēlija tēmu (skat. *Jauno sieviešu personības attīstība* [brošūra, 2002], 35. lpp.).

Es mīlu jaunās sievietes, un es mīlu Jauno sieviešu programmu. Kā jaunai meitenei Jauno sieviešu programma un Kopējie pasākumi bija svarīga manas dzīves daļa. Es mīlēju manus draugus, stundas, kas tika mācītas, jauniešu konferences un nometnes.

Manas vadītājas mīlēja mani un mācīja man evaņģēlija patiesības. Viņas kalpoja kā papildu liecinieki evaņģēlija principiem, ko man mācīja mani vecāki.

Mani vecāki, mans bīskaps un manas dārgās Jauno sieviešu vadītājas bija paraugi „ticīgajiem vārdos un dzīvē, mīlestībā, ticībā un šķīstībā” (1. Tim. 4:12). Es labprātīgi sekoju viņu piemēram, jo es vēlējos tiem līdzināties.

Atceroties laiku, kad es biju jauna sieviete, es atzīstu, ka es nesapratu tā svarīgumu, kas notika manā dzīvē. Es nesapratu arī, ka mana līdzdalība ikvienā Baznīcas pasākumā veidoja manī paradumu visai dzīvei un apņēmsanos sekot Jēzus Kristus mācībām. Es nesapratu, ka es tiku sagatavota savai nākotnes dzīvei kā personība, sieva, māte un vadītāja. Es nesapratu, ka, mēģinot izvēlēties pareizo, es godāju savas kristību derības, izrādīju ticību, pieaugu savā tikumībā un sagatavojos doties uz templi. To visu es tad nespēju saskatīt, taču ar ļoti maziem, pakāpeniskiem soļiem es kļuva par ticīgo un par paraugu ticīgajiem.

Lai arī mums nebija Personības attīstības programmas, kāda mums ir šodien, mums bija ļoti līdzīga programma. Tā ietvēra iespējas mācīties, vingrināties un atskaitīties par mūsu izaugsmi, dzīvojot pēc evaņģēlija principiem. Nesen man bija iespēja atminēties manu pieredzi, kad mana draudzene un paraugs, māsa Keitija Andersone, parādīja manu savu „*Beehive Girls Handbook*” (Bišu stropiņa rokasgrāmata). Es vēlos dalīties dažos punktos no māsas Andersones nodilušās grāmatiņas.

Jomā „Mīli patiesību” bija šādas prasības:

1. Esi pieklājīga un atsaucīga klasē.

2. Esi godīga visā, ko tu dari. Ir svarīgi gūt zināšanas skolā, bet svarīgi ir arī būt ar cieņu un godprātīgai un neblēdīties. Ja tu gūsti sekmes mācībās, bet negūsti tās attiecībā uz savu raksturu, ja esi negodīga, tu neesi apguvusi patiesības nozīmi.

3. Netenko un neklausies nekādās tenkās šo mēnesi. Centies to padarīt par paradumu visai atlikušajai dzīvei.

4. Pamani daudzas jaukas lietas attiecībā uz taviem ģimenes locekļiem un pasaki viņiem patiesi un sirsnīgi, ko tu esi novērojusi. Tu viņiem labāk patiksi. Atceries — nekādas glaimošanas (*Beehive Girl's Handbook*, 59).

Lai gan tas, ko es nupat kā izlasīju, var šķist vecmodīgi, tas satur patiesību. Jaunajām sievietēm, ticīgām, ir jābūt drosmīgām, godīgām, laipni jārunā un jābūt patiesām visā, ko viņas saka un dara. Šīs lietas var šķist mazas un vienkāršas, taču Mormona Grāmatas pravietis Alma māca: „Tad nu tu vari domāt, ka tā ir mana muļķība; bet lūk, es saku tev, ka ar mazām un vienkāršām lietām tiek paveiktas diženas lietas; un mazi līdzekļi daudzos gadījumos samulsina gudro” (Almas 37:6).

Pravieši visās laika paaudzēs māca, kas cilvēkiem ir jādara, lai tos uzskatītu par ticīgajiem. Timotejs to darīja, Alma to darīja, Džozefs Smits to darīja un prezidents Monsons to dara mūsu dienām un laikam. Ir apbrīnojami salīdzināt viņu mācības. Patiesība paliek nemainīga, kā arī prasības, kas nepieciešamas, lai būtu Jēzus Kristus māceklis, un cilvēks tiktu uzskatīts par ticīgo.

Nesen esmu sekojusi mūsu dzīvajiem praviešiem, strādājot pie jaunās Jauno sieviešu Personības attīstības vērtības „Tikumība”. Lai arī tā var šķist *maza un vienkārša lieta*, es liecinu, ka trešajai vērtību pieredzei ir bijusi *liela* ietekme uz manu dzīvi. Pieredze prasa studēt Almas grāmatas 5. nodaļu; tad tajā teikts izveidot sarakstu ar to, ko tu darīsi, lai sagatavotos ieiet templī un saņemt svētības, ko mūsu Debesu Tēvs ir apsolījis (skat. *Jauno sieviešu Personības attīstības ieliktnis*, 2009], 3).

Kad es studēju Almas vārdus, es jutos pazemīga par daudzajām lietām, kas man jādara, lai tiktu ieskaitīta Labā Gana ganāmpulkā. Saraksts, ko es ierakstīju savā dienasgrāmatā, ietver:

„Man ir jāizvēlas būt garīgi dzimušai no Dieva un savā izskatā tiekties pēc līdzības Viņam [skat. 14. p.].

Man ir jāizvēlas izrādīt ticību Viņa, kurš ir radījis mani, pestīšanai [skat. 15. p.].

Man ir jāizvēlas aiziet no ļauno vidus un nošķirties no tiem [57. p.].

Man ir jāizvēlas novilkt lepnību un būt pietiekami pazemīgai, un staigāt nevainojami Dieva priekšā [skat. 27–28. p.].

Man ir jāizvēlas mainīties, nožēlot grēkus un pieņemt Tā Kunga aicinājumu nākt pie Viņa un pieņemt dzīvības koka augli [skat. 34. p.]”

Savā dienasgrāmatā es apņēmos darīt tālāk norādīto. Daži no punktiem atspoguļo manus personīgos izaicinājumus:

„Lasīt Svētos Rakstus, vairāk tos pielietojot attiecībā uz sevi.

Būt pozitīvai. Nežēloties.

Izrādīt cieņu un atturēties izsmiet citus.

Izrādīt pateicību, īpaši saviem tuviniekiem.

Būt kārtīgākai, lai aicinātu Garu savās mājās un dzīvē.

Nožēlot grēkus, kļūt pazemīgāka un izvērtēt savas sirds stāvokli.

Attiecinot Almas vārdus uz mani, es mainīšos. Es izvēlēšos palielināt savu apņemšanos tapt „par paraugu ticīgajiem”.

Tādēļ, ka es piedalījos šajā „mazajā un vienkāršajā” Personības attīstības tikumības aktivitātē, mana liecība par praviešiem un mana apņemšanās sekot Jēzum Kristum ievērojami pieauga. Šī mērķa izpildīšana sagatavoja mani labāk sajūst Garu nākamajā reizē, kas es apmeklēju baznīcu un templi. Katru reizi, kad es pārlasu to, ko esmu ierakstījusi savā dienasgrāmatā, es sajūtu Garu un atceros, ko es jutu, kad es veicu šo pieredzi pie sava virtuves galda. Almas grāmatas piektā nodaļa tagad ir viena no manām mīļākajām Rakstu nodaļām. Patiesi es esmu saņēmusi daudzas svētības, veicot šo *manu* Personības attīstības pieredzi.

Pirmīt es minēju māsu Andersoni un viņas „Bišu stropiņa meiteņu rokasgrāmatu”. Viņa ir sieva elderam Nīlam L. Andersenam no Septiņdesmitajiem, māte un vecmāte. Man patīk doma, ka, lai arī viņa ir pārcēlusies tik daudzas reizes, viņa vienmēr ir zinājusi, kur atrast savu rokasgrāmatu un sasniegumu lentu. Māsa Andersone ir stāvējusi blakus savam vīram un mācījusi evaņģēliju visā pasaulē. Viņa arī ir bijusi piemērs sievietes lomai un labestībai kā uzticīga Baznīcas locekle.

Būdama vienpadsmit gadus veca meitene, māsa Andersena ar nepacietību gaidīja, kad varēs iestāties Jauno sieviešu programmā. Kad beidzot pienāca viņas dzimšanas diena, viņai iedeva *Bišu stropiņa meiteņu rokasgrāmatu*. Māsa Andersena paskaidro:

„Grāmatas sākumā bija teikts: „Kā Bišu stropiņa meitene visai atlikušai dzīvei izvērzi augstus mērķus” (Beehive Girls Handbook, 12. lpp.). Tas man bija liels notikums. Es paņēmu savu grāmatu uz mājām un nekavējoties sāku to lasīt no vāka līdz vākam, lai redzētu, kādus mērķus man vajadzēs izpildīt nākamajos divos gados.

Es atklāju, ka tur ir astoņdesmit iespējamie mērķi, kurus izvēlēties. Savā sajūsmā es nolēmu, ka, ja es smagi strādātu, es varētu izpildīt visus savas grāmatas mērķus — nu, izņemot vienu: „dodies un templi ... un veic kristīšanos par mirušajiem” (Beehive Girl’s Handbook, 140). Es nevarēju kristīties par mirušajiem, jo Floridā nebija tempļa.”

Māsa Andersena nolēma pastāstīt par šo savam tēvam. Viņas vēstule turpinās:

Mans tēvs kādu brīdi vilcinājās. Mums nebija ģimenes rietumos un nekāda cita iemesla, lai ceļotu uz Jūtu. Viņš domīgi teica man: „Keitij, ja tu izpildīsi visus citus mērķus savā

Bišu stropiņa rokasgrāmatā, mēs aizvedīsim tevi 2500 jūdzes [4000 km] uz templi Soltleiksītijā, lai tu varētu veikt kristīšanos par mirušajiem un sasniegtu savu pēdējo mērķi.”

Es strādāju pie saviem mērķiem savā Bišu stropiņa grāmatā, izpildīju septiņdesmit deviņus mērķus. Mans tēvs strādāja tos divus gadus, lai iekrātu pietiekami daudz naudas, lai varētu ceļot uz templi. Mans tēvs turēja man doto solījumu.

Ceļošana ar lidmašīnu tajā laikā bija pārāk dārga mūsu ģimenei, un tādēļ mēs ceļojām piecus tūkstošus jūdzes [8000 km] ar mašīnu uz Soltleiksītiju un atpakaļ, lai es varētu izpildīt savu pēdējo Bišu stropiņa meiteņu mērķi. Kādu prieku es izjutu, ieejot Soltleikas Templī, un mani kristīja mans tēvs! Tā bija pieredze, ko es nekad neaizmirsu.

Es vienmēr būšu pateicīga par manas mātes un tēva vēlēšanos padarīt templi par svarīgu manas dzīves sastāvdaļu. ... Viņi gudri saprata, ka, strādājot pie saviem Jaunās sievietes mērķiem, mana ticība tiks stiprināta. Manu vecāku ticība un upuris, veicot garo ceļojumu uz Soltleiksītiju, nozīmīgi ietekmēja mani un nākamās paaudzes” („I Can Complete All of the Goals — Except One,” nepublicēts manuskripts).

Kā jauna meitene māsa Andersone tiecās darīt mazas un vienkāršas lietas, kas palīdzētu viņai kļūt par priekšzīmīgu sievieti — „par paraugu ticīgajiem” — un tāda viņa kļuva. Katrai no mums ir tāda pat iespēja. Mazās un vienkāršās lietas, ko jūs izvēlaties šodien, tiks pārvērstas lielās un brīnišķīgās svētībās rīt. Dzīvošana katru dienu „kā paraugs ticīgajiem” palīdzēs jums būt laimīgām un pārliecinātākām. Tas stiprinās jūsu liecību, palīdzēs jums turēt jūsu kristību derības un sagatavos jūs saņemt tempļa svētības, lai jūs galu galā varētu atgriezties pie sava Debesu Tēva.

Lai katra no mums censtos kļūt par paraugu ticīgajiem. Lai mēs dzīvotu pēc Jēzus Kristus evaņģēlija un darītu visu, ko no mums prasa, un lai mēs to darītu ticībā, nemaz nešauboties, ar šķīstu un tikumīgu sirdi, ir mana sirsnīga un pazemīga lūgšana Jēzus Kristus Vārdā, āmen.